

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Hellvo. Ex Cicerone in Verrem. Descriptio LIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](#)

Tine vi respectu, hostesque dum mucronum noxias obseruant, contortis laciinis illigant, ut laqueatis resistentium membris equitandi, vel gradiendi adimant facultatem.

Nemo apud eos arat, nec stiua aliquando contingit, omnes enim suis sedibus fixis, atque lari, vel lege, aut ritu stabili dispaluntur semper fugientium similes, cum carpentis, in quibus habitant, vbi coniuges ex villis vestimenta contextunt, & coeunt cum maritis, & pariunt, & adulque nutriunt pueros, nullusque apud eos interrogatus, vnde oritur respondere potest alibi conceptus, natusque procul, & longius educatus. Per inducas infidi, inconstantes, ad omnem auram incidentes, spci nouae, per quam mobiles totum futuri incitatissimo tribuentes.

Inconsultorum animalium ritu, quod honestum, in honestum sit penitus ignorantes. Flexiloqui, & obsceni, nullius religionis, vel superstitionis reverentia aliquando districati, aut cupidine immensa flagrantes, adeo permutabiles, & irasci faciles, vt codem aliquoties die a socijs nulla irritante defiscat, itidemque propitientur nomine leniente.

Hoc expeditum, indomitumque hominum genus externa praedandi auditate flagrans immuni, per rapinas fuitimorum gravatum, & cædes adusque Achaiam peruenit.

Nota.

Telamones, Atlantes; Vitruvius lib. 6. c. 10. Item, si qua virili figura signa mutulos, aut coronas suslinens nostri Telamones appellant. Cuicunque ratione, quid tunc, aut quare non innueniuntur? Graci verò eos atlantes vocant. Atlas enim historicè formatur suslinens mundum.

HELLVO.

Ex Cicerone in Verrem.

Descriptio LIV.

ERANE autem coniuia non illo silentio pectorum, atque Imperatorum, neque eō pudore, qui in magistratum coniuicijs versari solet: sed cum maximo clamore, atque conuictio: etiam non unquam res ad manus,

acque ad pugnam veniebat: Iste enim prætor securus, ac diligens, qui populi Romani legibus, quæ in pœnulis ponebantur, obtemperabat: itaque erant exitus eiusmodi, ut aliis inter manus è coniuicio, tanquam è prælio auferretur: aliis tanquam occisus relinqueretur: pterique fusi, sine mente, ac sine vilo sensu iacent, qui quis ut cum aspexisset non se prætoris coniuicium, sed ut Canentem pugnam nequitia videre arbitraretur.

AFFECTIONES.

AMOR.

Ex Graeco Oppiano.

Ὀβριμός τε πάντες θεοί.

Descriptio LV.

AMOR, ut aiunt Poëtae, ephesus est, glaber bellus corpore, vultu speciosus, alis volucere, manu promptus, arcu, sagittis, & fasciis armatus. Quin potius affectus est animi in rem amatam, præceps, vehemens, incensus. Qui, Deus bone! quantus est, lib. 4. quanta machinatur? quantum imperat? & quantum ludit: stat quidem terra firmissimis defixa radicibus, & tamen ab eo commouetur: fluunt inquieta maria continuis lapsibus, & ab eo constringuntur. Altum est cœlum, & ab eo superatur, profundi sunt inferi, id est ipsi ab eo penetrantur: in æthere, in aquâ, in igne, in terris, infra terras, ybique sui dominatus impressi vestigia: ipsi melancholicè mortui eius potentiam reuerentur, scepterum adorant, formidant imperium. Ad eius ignem Vulcanus fumus est, debilia sunt solis tela, futilia lous fulmina. Crudeles enim habet sagittas, accibas, ardentes, igneas, prudentiae corruptrices, furiosas, que ubi primum corrigerunt, immedicabilem quandam tabem instillant, qua non modo homines, sed & bruta animalia totæ liquecunt. Quid cum ipse improuisus instar procellæ labitur in pectus, & per oculorum senefras in cor hominum penetrat, velox, acer, acutus, facibus vndique collucens: lenem flammam medullis, atque ossibus inspirat, quæ dolorum aestus, & furores longius inserpens, secum trahit. Hac flos corporis, & venustas colonis,

Zzz

deper-